

гелна брань, последния тъменъ позоръ, който разклащаше изъ основи престола му.

Радулъ остана да го чака въ Търновъ.

7.

Протостраторъ Радулъ сви юздитѣ на препускащия си конь, позабави бързиня му бѣгъ, загледавъ въ малката дружина, която летѣше срещу него.

Бѣха две жени и трима копиеносци. Нѣколко загаратичаха подъ тѣхъ. Най-напредъ яздѣше тънка, свѣтлокоса девойка. Въ помбения руба, съ червена шапка. На ржката ѝ бѣ закрепенъ сребъренъ соколъ.

Когато се разминаха, той усѣти погледа на девойката устременъ право въ него. Сърдцето му се превърна.

Тя бѣше. Сжщата.

Сякашъ огънь лизна лицето му. Спрѣ коня си, загледавъ въ отдалечаващата се дружина. Понечи да се върне обратно. Ала това му се стори прекалено дръзко. Реши да ги чака на връщане, край моста, и да ги проследи. Изведнѣжъ очитѣ му се спрѣха връвъ нѣщо, което се бѣлѣеше срѣдъ праха на пѣтя.

Той се наведе малко, дигна съ върху на копиеото си една ржавица.

Нѣкой отъ конниците я бѣха загубили. Ржавицата бѣше дребна, отъ жълта кожа, поржбена съ широка червена ивица на златни капки.

Безъ да мисли много, Радулъ обърна коня си и препусна подиръ отминалата дружина. На нѣколко пѣти той бодна животното, съ безмислено нетърпение. Коньтъ полетѣ като стрела.

Когато ги настигна, тѣ бѣха вече слѣзли отъ конетѣ си на една малка полянка. Русокосата девойка отвѣрзваше сребристия крагуй сочейки му пляката, която се виеше като черна точица горе въ пролѣтното небе.

Когато видѣ предъ себе си непознатия момъкъ, пламналъ и задъханъ да ѝ подава ржавицата, тя леко извика отъ изненада. Следъ това бързо подири съ очи и ржцетъ коланя си, гдето бѣ оставила втѣкната ржавицата.